

Το τείχος των κλισέ

Με τρεμάμενα χέρια ξεφύλλισα χθες το πρωί τις εφημερίδες. Αυτό που έψαχνα δεν ήταν τόσο η αντίδραση της ΔΗΜΑΡ στην Κίνηση των 58 όσο το σχόλιο του ίδιου του Φώτη Κουβέλη. Στις πρώτες σελίδες,

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΟΥ

τιποτα. Στα ρεπορτάζ, αοριστολογίες. Τελικά βρήκα αυτό που ήθελα στην πιο πλήρη εφημερίδα, ετούτη εδώ βέβαια, που κοιτάζω πάντα τελευταία. Ο πρόεδρος της ΔΗΜΑΡ, λοιπόν, μπορεί να απορρίπτει την πρωτοβουλία, αλλά σχολίασε σε συνεργάτες του ότι δεν θα την πολεμήσει. Ουφ! Υπάρχει ακόμη ελπίδα.

Μπορώ να καταλάβω τον ΣΥΡΙΖΑ. Βλέ-

Ενα από τα σπανιότερα προσόντα ενός πολιτικού είναι να ξέρει πότε να αποχωρεί

πει εξουσία, έχει έναν αρχηγό που είναι νέος και ωραίος, δεν διατάζει λοιπόν να υποσχεθεί λαγούς και πετραχήλια και να υποστηρίξει τη μια ημέρα το ένα και την επομένη το ακριβώς αντίθετο. Μπορώ να καταλάβω και το ΚΚΕ. Απομονωμένοι σε έναν δικό τους κόσμο, επιμένουν σε μια δογματική και αντιευρωπαϊκή ρητορεία που έχει απίχνη σε ένα μέρος του πληθυσμού. Δεν μπορώ να καταλάβω όμως τι ακριβώς επιδιώκει η ηγετική ομάδα της ΔΗΜΑΡ. Την εξασφάλιση της εισόδου της στη Βουλή μετά τις επόμενες εκλογές; Την συμμετοχή της στην πολυθρόνη «κυβέρνηση της Αριστεράς»; Ο κ. Κουβέλης ονειρεύεται να γίνει για μία ακόμη φορά ρυθμιστής των εξελίξεων, kingmaker που λένε κι οι Αγγλοσάξονες; Ή μήπως Πρόεδρος της Δημοκρατίας; Από τη χθεσινή συνέντευξή του στο «Έθνος» και την εισήγησή του στην

Εκτελεστική Επιτροπή της ΔΗΜΑΡ, προκύπτει το συμπέρασμα ότι το πρόβλημα του προέδρου δεν είναι τόσο η ίδια η πρωτοβουλία και τα πρόσωπα που βρίσκονται πίσω από αυτή όσο ότι η πρόσκληση απευθύνεται ΚΑΙ στο ΠΑΣΟΚ, που είναι συνυπεύθυνο για τη σημερινή πολιτική κ.λπ. Οι λόγοι για τους οποίους αποχώρησε η ΔΗΜΑΡ από την κυβέρνηση (η απόσυρση του αντιρατσιστικού, το κλείσιμο της ΕΡΤ, ο γενικότερος αυταρχισμός της Νέας Δημοκρατίας) είναι σεβαστοί. Τι θα ήθελε όμως ακριβώς ο κ. Κουβέλης σήμερα από τον κ. Βενιζέλο; Να αποχωρήσει και αυτός με τη σειρά του, να γίνουν εκλογές και να διεκδικήσει την πρώτη θέση «η Αριστερά που ρέπει στον λαϊκισμό και επαγγέλλεται την επιστροφή στο χθες»; Και, εν πάση περιπτώσει, τι έχει να αντιτάξει εκείνος στην πρόσκληση των 58;

Την προσέγγιση με τον Καστανίδα και τον Λοβέρδο;

Διάβασα και άκουσα χθες ενδιαφέροντες ανθρώπους. Ο Κώστας Σημίτης υποστήριξε χωρίς περικοκλάδες ότι το Μανιφέστο μπορεί να μας βοηθήσει να βγούμε από την κρίση. Ο Σταύρος Μπένης ανέλυσε με γλαφυρό τρόπο γιατί η συνεργασία της σοσιαλδημοκρατίας με τον πολιτικό νεοφιλελευθερισμό οδήγησε στην περίπτωση της Καλαμάτας σε ένα πολεοδομικό θαύμα. Κι ύστερα έπεσα πάνω στα κλισέ για την «ανασυγκρότηση του χώρου του δημοκρατικού σοσιαλισμού» και το «νέο δημοκρατικό μοντέλο οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής συγκρότησης» και μ' έπιασαν βαθιά χαμουργιτά. Και επιβεβαίωσε ότι ένα από τα σπανιότερα προσόντα ενός πολιτικού είναι να ξέρει πότε να αποχωρεί.